

BAUMANN, HANS (60): Zinter Kloos (1:53 min)

Jo wie dat fröher su wor, wenn ich woss, dat der Klöös kom, do woodt jo dann eesch schön gebadt. Ich han noch zwei äldere Schwester, die woodte zoesch dann gebadt, dann kome mir dran. Mer hatte bove zwei Zemmercher un däte met Oma un Opa zosammelevve, unge drei Zemmercher. Un dann soße mer dann bove, ein Schwester, die wor bei der Oma. Su, un ming jünste Schwester un ich, mir zwei soßen do un däten op der Klöös waade. Ich wor do su fünf, sech Johr, su jet röm. Mer weiß jo, wat mer all för ne Dress gebaut hät en däm ganze Johr un do hatt mer natörllich och e bessche Kadangs. Dann kom dä Klöös als Bischof un der Hans Muff dobei. Jo un dä wor natörllich dann kollraveschwatz met schwer Kette, ne große Sack, Rut dobei. Jo un dann stundte mer do. Un et Engelche dobei, Engelche met deit et golde Boch opschlage, ne, un do fing der Klöös aan. Mein Hank, was hast du früher gemacht? Du wars ja nich so brav. Du has da Birnen geklaut. Dä stundt ungen un mir stundte bove op dä Trapp erop. Ich ben die Trapp jo nit erunger, dat wor jo dann zo gefährlich. Un bei jedem Mol, wat mer dann schlääch gemaht hatte, stundt dä Knääch Rupprech do. Un je mih dä waggele dät met dä Kett, je mih Angs hatt ich. Do wor ich nohher am Kriesche. Un dä säht dann: “Da komm erunter!” “Nein, nein, ich komm nich erunter!” Su, dann wor natörllich ming Mutter dann bove: “Nikolaus, der tut dat auch nit mehr. Un dä is ja sons immer brav.” “Ja, aber hier steht...”. Un jedes Johr datselve Spill. Dä stundt ungen, ich bowen an der Trapp un ich am Hüüle un Schreie wie jeck un dä dann unge sich am kapodd Laache su ungefähr, ne. Un dann kütt mer jo en dat Alder, do weiß mer jo, dat et keine Klöös gitt. Jo, wä wor dann dä Klöös? Dat dät der Hunnenbachs Hans maache. Dä hatt ene appen Ärm vum Kreeg us un han ich ävver nie gesinn, dat dä dä Ärm av hatt. Un sing Frau, dat wor der Knech Ruprech. Johre späder trof ich einer usem Sportverein un do frög dä mich: “Ding Schwester, et Brigitte, mäht dat eigentlich noch et Engelche?” Ich sag’: “Wie, et Engelche?” “Jo dat hät mem Hunnenbachs Hans imme et Engelche gemaht.” Do han ich doch vör luuter Angs un Gedresse en de Botz noch nit ens ming eige Schwester erkannt.

Baumann, Hans (60): Zinter Kloos

jo vi dat frøher su wor, wenn ich woss, dat der Kløøs kom, do woodt jo dann eesch schön gebadt. Ich han noch zwei äldere Schwester, die woodte zoesch dann gebadt, dann kome mir dran. Mer hatte bove zwei Zemmercher un däte met Oma un Opa zosammelevve, unge drei Zemmercher. Un dann soße mer dann bove, ein Schwester, die wor bei der Oma. Su, un ming jünste Schwester un ich, mir zwei soßen do un däten op der Kløøs waade. Ich wor do su fünf, sech Johr, su jet röm. Mer weiß jo, wat mer all för ne Dress gebaut hät en däm ganze Johr un do hatt mer natörllich och e bessche Kadangs. Dann kom dä Kløøs als Bischof un der Hans Muff dobei. Jo un dä wor natörllich dann kollraveschwatz met schwer Kette, ne große Sack, Rut dobei. Jo un dann stundte mer do. Un et Engelche dobei, Engelche met deit et golde Boch opschlage, ne, un do fing der Kløøs aan. Mein Hank, was hast du früher gemacht? Du wars ja nich so brav. Du has da Birnen geklaut. Dä stundt ungen un mir stundte bove op dä Trapp erop. Ich ben die Trapp jo nit erunger, dat wor jo dann zo gefährlich. Un bei jedem Mol, wat mer dann schlääch gemaht hatte, stundt dä Knääch Rupprech do. Un je mih dä waggele dät met dä Kett, je mih Angs hatt ich. Do wor ich nohher am Kriesche. Un dä säht dann: “Da komm erunter!” “Nein, nein, ich komm nich erunter!” Su, dann wor natörllich ming Mutter dann bove: “Nikolaus, der tut dat auch nit mehr. Un dä is ja sons immer brav.” “Ja, aber hier steht...”. Un jedes Johr datselve Spill. Dä stundt ungen, ich bowen an der Trapp un ich am Hüüle un Schreie wie jeck un dä dann unge sich am kapodd Laache su ungefähr, ne. Un dann kütt mer jo en dat Alder, do weiß mer jo, dat et keine Kløøs gitt. Jo, wä wor dann dä Kløøs? Dat dät der Hunnenbachs Hans maache. Dä hatt ene appen Ärm vum Kreeg us un han ich ävver nie gesinn, dat dä dä Ärm av hatt. Un sing Frau, dat wor der Knech Ruprech. Johre späder trof ich einer usem Sportverein un do frög dä mich: “Ding Schwester, et Brigitte, mäht dat eigentlich noch et Engelche?” Ich sag’: “Wie, et Engelche?” “Jo dat hät mem Hunnenbachs Hans imme et Engelche gemaht.” Do han ich doch vör luuter Angs un Gedresse en de Botz noch nit ens ming eige Schwester erkannt.

de klœ:s dat:ε:t de 'hʊŋənbaxs hans ma:xə de hat_ən ʔapən ʔεkm vʊm kœ:ŋ ʔus ʔʊŋ_ə
han_ɪj_εvə ni: jəðɪn dat:ε: deɔ ʔεkm ʔaf hat ja_ʊn zɪŋ fɛaʊ dat vɔɔ de knεŋt 'kʊpɛŋt jɔ:ɔ
ʃpɛ:de tɔo:v_ɪŋ ʔe:nə ʔʊzəm 'ʃpɔxtfəʔaɪn ʔʊn dɔ fœ:t:ε zɪŋ:θk_əns dɪŋ ʃvɛstɛ_t bɛɪ'jɪtɛ
mɛ:t:at ʔe:nɪŋ nɔk_ət ʔɛŋəlŋə ʔɪ_sax vi:_ət ʔɛŋəlŋə jɔ di hɛt bɛm 'hʊŋənbaxs hans ʔɪmɛ_t
ʔɛŋəlŋə jəma:t da had_ɪŋ dɔx foɔ lœtɛ ʔaŋs ʔʊn jədɛsə ʔɛn dɔ bɔts no nɪt mɪʃ ʔe:ənə
ʃvɛstɛ ʔɛ'kant